

Op zoek naar passie

Eveline Both

Op zoek naar passie

2015 Brave New Books

Eerder verschenen:

Op zoek naar liefde

© Eveline Both
Eerste druk 2015
www.bravenewbooks.nl
ISBN: 9789402138245

Zondag morgen zit ik met een bakkie koffie aan tafel en blijf maar staren naar die envelop. Hij wil niet naar New York zonder mij maar hij heeft de afgelopen dagen ook geen contact met me opgenomen. Ik maak de envelop open en haal het paspoort en vliegticket eruit. Ik kijk naar de tijd op het ticket en schrik meteen. Om tien uur vertrekt het vliegtuig! Ik draai me om, kijk naar het klokje en ja hoor... als ik ga dan moet ik opschieten! Ik moet verdorie altijd opschieten! Het is al tien over zeven! Ik lees het ticket en zie dat ik er dan anderhalf uur van te voren moet zijn.

Natuurlijk... dat betekent dat ik nog maar een uur en twintig minuten heb om te douchen, in te pakken en als een speer naar Schiphol te gaan! Dat ga ik nooit redden... Ik spring op en ren als een dolle door het huis, trek mijn koffer van de kast en trek de kast open...

‘Heb je je verstand weer terug gevonden?’ Tante Lies staat in de deur opening en ik kan het niet laten om vuil te kijken.

‘Als ik nu snel naar het vliegveld ga... heb ik daar nog tijd genoeg om na te denken of ik wel of niet ga.’

Ik kijk naar mijn tante en we schieten allebei in de lach.

‘Dat is de stomste opmerking die ik ook heb gehoord!’

Buldert tante Lies door het lachen heen. Ik ga snel verder en zie door de tranen niet meer wat ik doe. Ze reikt me een zakdoekje aan en ik veeg ze weer weg.

‘Ik weet gewoon niet zo goed wat ik moet doen... ik kom ineens achter dingen die hij me gewoon had kunnen

vertellen en nu ben ik bang dat hij nog meer geheimen zal hebben waar ik niet tegen zal kunnen en in New York zal ik niet zomaar weg kunnen gaan.'

'Doe nu maar rustig liefje, het komt allemaal goed. Schiet nu maar op, dan rijd ik je naar Schiphol.'

Ik ren naar de badkamer en besluit de welbekende Amerikaanse douche te nemen. Even een deotje en klaar. Douchen doe ik daar wel dan, daar heb ik nu geen tijd meer voor. Snel alles in de toilettas en kijk nog even na wat ik meeneem. Dit moet voorlopig wel genoeg zijn. Ik sleep de koffer achter me aan en tante Lies staat al klaar met een zakje om me weg te brengen.

'Wat is dat zakje in je hand?'

'Dat zijn een paar boterhammen... je zult zo wel trek krijgen dus dan kun je in de auto even eten.'

'Je bent een schat!'

Ik lach en ren naar de auto, de koffer volgt vanzelf en gooi hem bijna in de kofferbak. Mijn losse tasje met sleutels, telefoon en andere troep draag ik altijd bij me en ik gebruik de helft nog niet eens. Ook tante Lies stapt in en we zijn klaar om te vertrekken. Ik kijk op mijn telefoon en het is kwart voor acht.

'Dit gaan we nooit redden tante! Het is al kwart voor!'

'Maak je niet druk liefje... ik weet waar het gaspedaal zit hoor!' En dat weet ze inderdaad en weg zijn we. Op weg naar mijn nieuwe leven vol uitdagingen, drukte en hopelijk ook liefde.

*

We rijden voorbij een bordje waar Schiphol Excellence

Parking op staat. Ik frons mijn wenkbrauwen en ik kijk nog een keer... ja het staat er echt op.

‘Waar ga je nu naartoe? Moeten we niet gewoon naar de ingang?’

‘Ik ga hier parkeren liefje... ik ga je gezelschap houden. Kan ik ook eens even lekker luieren.’

‘Maar ik heb geen tijd om te luieren tante! Ik moet nog door paspoortcontrole en al heen!’

‘Maak je nou niet zo druk... het komt allemaal goed.’ Ik laat het maar over me heen komen en dan snap ik het ineens. Ik pak de envelop met het paspoort en vliegticket en kijk wat erop staat. Ja hoor... VIP Centre hij kan het ook gewoon niet laten he? Aan de andere kant... hij is natuurlijk niet anders gewend. We stappen uit en tante Lies pakt mijn koffer. We lopen naar de overkant en daar staat een medewerkster met een bordje in haar hand waar mijn naam op staat.

‘Welkom in ons VIP Centre mevrouw Smit. Mag ik uw ruimbagage aannemen?’

‘Ehm, ja natuurlijk.’ Tante Lies schuift de koffer naar voren en de medewerkster neemt hem aan.

‘U mag hier plaatsnemen en genieten van een hapje en een drankje, misschien heeft u nog wat werk te doen of wilt u de krant lezen? Dat kan hier allemaal. Vlak voor we vertrekken wordt uw vlucht omgeroepen en gaat u door onze security check. Deze is speciaal voor VIP Centre gasten en daardoor hoeft u niet in de rij te staan voor u het vliegtuig in gaat. Ik wens u alvast een aangenaam verblijf en een goede vlucht toe.’ Ik moet even tot me door laten dringen wat ze zojuist in één ademteug heeft gezegd maar geef dan toch antwoord.

‘Ja dankje.’

Jeetje dat had ook wel wat netter gekund. We lopen verder

naar binnen maar ik zie Alex nog niet... ook hij moet dan toch anderhalf uur van te voren aanwezig zijn? We gaan zitten en er komt meteen iemand van Schiphol naar ons toe gelopen.

‘Wilt u wat te drinken mevrouw Smit?’

‘Ja ik lust graag een cappuccino alstublieft.’

‘Voor mij hetzelfde alstublieft.’ Antwoord tante Lies zonder dat haar iets gevraagd is. De volgende medewerkster komt aangelopen met een groot dienblad. Er wordt van alles op tafel gezet en ik kijk mijn ogen uit. Een mandje met stokbrood, een bordje gerookte zalm, gerookte paling, zoute haring, brie, een bakje filet americain, paté en tomaten tapenade.

‘Jeetje mina... hij heeft hem weer lekker uit zijn broek laten hangen!’ Roept tante Lies met ogen zo groot als kniekers.

‘Ja... hij is weer verschrikkelijk aan het uitsloven ja.’

‘Nou, doe niet zo ondankbaar liefje! Eet lekker nu het er staat.’ Als er een uur verstrijkt en er nog steeds geen Alex is, ga ik me toch zorgen maken en bel ik hem op zijn mobiel. Voicemail... fijn hoor. Straks zit ik op die vlucht en is hij nergens te bekennen en moet ik alleen naar New York. De medewerkster roept mijn naam om en ik sta op om van tante Lies afscheid te nemen.

‘Niet huilen tante... daar kan ik niet tegen dat weet je. Ik kom snel weer terug als daar de boel op de rit is. Dan hou ik een soort van vakantie.’

‘Daar hou ik je aan liefje. Stel Alex, maar vooral jezelf niet teleur en maak er wat van daar! Maak je droom waar!’

‘Doe ik tante! Ga nu maar gauw... ik ga naar de security check.’ We zwaaien naar elkaar totdat ik haar niet meer zie en loop dan naar de balie. Ik laat mijn paspoort zien en krijg

meteen mijn instapkaart en kan door lopen. Dit is eigenlijk zo slecht nog niet... Ik hoef niet in een mega rij te gaan staan om erdoor te komen en het afgelopen uur heeft me toch wel goed gedaan. Eenmaal bij de gate aangekomen zie ik nog steeds geen Alex. Wat is dit toch! Eigenlijk ben ik meer gefrustreerd dan teleurgesteld als ik zie dat hij er nog niet is. Ach wat zou het... ik ga hier niet staan wachten totdat hij op komt dagen. Ik ga vast in zo'n heerlijke stoel zitten, of liggen want dat zou ook wel kunnen in zo'n VIP vliegtuig. Ik loop de slurf door, kom bij de stewardess en kijk het vliegtuig in... het is helemaal geen gewoon vliegtuig waar zo'n driehonderd mensen in kunnen, er staan maar vier kleine tafeltjes met aan elke kant één stoel die inderdaad in allerlei standen kan.

‘Goedemorgen mevrouw Smit, mijn naam is Cathy Veldhoven en ik ben uw stewardess voor deze vlucht. Welkom in het privé vliegtuig van meneer McCray. Mag ik uw instapkaart en paspoort alstublieft?’

Ik kijk haar stomverbaasd aan maar eigenlijk zou ik dat niet moeten zijn. Natuurlijk heeft hij zijn eigen privé vliegtuig... hoe had ik me dat niet kunnen bedenken! Ik geef haar wat ze wil en krijg dan alleen mijn paspoort weer terug.

‘U mag plaats nemen mevrouw Smit, Meneer McCray kan elk ogenblik aankomen. Wilt u alvast iets te drinken?’

‘Glaasje water alstublieft.’ Ik ben helemaal overdonderd en ik staar naar buiten. Ik heb dan ook helemaal niet in de gaten als Alex het vliegtuig binnen komt wandelen.

‘Je bent gekomen...’

‘He? Ohw eeh... hoi. Ja ik ben er.’

‘Ben je zenuwachtig?’

Ik kijk hem aan met voor mijn gevoel schaapachtige ogen en

kijk dan weer naar buiten. Hoe kan hij nou doen alsof er niets aan de hand is? Ik kom met hem mee en hij denkt dat alles dan meteen weer goed is?

‘Schatje, ik weet dat ik een hoop uit te leggen heb, maar kunnen we van deze vlucht misschien een nuttige maken? Of zit ik acht uur lang tegen een chagrijnige Bibi aan te kijken?’

‘Pff ik kan wel proberen om normaal te doen Alex maar ik beloof niets. Ik kan niet zomaar doen alsof er niets aan de hand is.’

‘Dat hoeft ook niet schatje. Hoe vond je het in het VIP Centre? Was alles naar wens?’

‘Het was geweldig en heerlijk Alex, maar dat had je niet hoeven doen. Ik had het ook wel afgekund met een bakkie koffie en een broodje. Maar tante Lies was wel erg onder de indruk!’

Ik produceer een klein glimlachje en zo te zien is hij blij dat ik weer een beetje kan lachen.

‘Je bent zo mooi als je lacht... je gezicht is bijna helemaal geheeld.’

Het gebroken jukbeen die ik twee maanden geleden opliep door een klap met een pistool op mijn gezicht is weer bijna helemaal genezen. Ik voel het alleen nog als ik echt breeduit lach... maar dat is al even geleden. Wat me eraan herinnerd dat ik nog moet vragen naar het onderzoek naar de vermiste Rita en Lydia... mijn collega's uit Dordrecht die ineens op het vliegtuig waren gestapt en allebei twee dagboeken hadden achtergelaten met intieme informatie waardoor ik al die verwondingen heb opgelopen. Ik wil ernaar vragen als Alex me met samen geknepen ogen aan kijkt.

‘Laten we één ding vast afspreken schatje... je moet niet zoveel piekeren als we in New York zijn. Het komt allemaal

goed zolang je op mij vertrouwd.'

'Ja dat wil ik ook wel... maar als je me bepaalde dingen niet verteld is het voor mij moeilijk om me daar overheen te zetten.' Hij kijkt me bedenkelijk aan maar zegt niets meer. De rest van de vlucht luister ik naar muziek, doe een puzzel en kom ik erachter dat ik in slaap ben gevallen als ik wakker word gemaakt door de stewardess dat ik mijn gordel weer moet vastmaken omdat we gaan landen. Alex zit niet meer tegenover me en ik kijk achter me... ook geen Alex.

'Meneer McCray is aan het werk in zijn kantoor mevrouw Smit. Dat moest ik u zeggen als u wakker zou worden.'

'Ah, bedankt voor de info.'

Ik klink een beetje bot en dat zou ik niet moeten doen... maar waarom zou zij mij die informatie moeten geven? Alex moet nu toch ook gewoon in de gordels? Op dat moment komt hij ook binnen gelopen, gaat weer in zijn stoel zitten en doet zijn gordel vast. Hij zegt nog steeds niets en ik vermoed dat ik weer iets verkeerd heb gezegd...

We hangen nog een eind in de lucht als ik een groot bord zie liggen met de woorden Welcome to New York Niet te geloven dat ik er nu echt ben! Alex ziet mijn opwinding en glimlacht.

‘Het gaat nu allemaal echt gebeuren schatje.’ Ik glimlach maar zeg niets terug... ik ben veel te geconcentreerd op het landen. Ik moet niets van dat vliegen hebben. Ze zeggen dat het het veiligste vervoersmiddel op aarde is... nou ik geloof er niets van. Met een harde plof landen we weer op de bewoonde wereld en ben weer opgelucht dat ik het weer overleefd heb. De deur gaat open en de trap wordt er weer aan vast gemaakt. Ik wil naar buiten stappen als ik een klap in mijn gezicht krijg... jeetje wat een temperatuur hier zeg! Ik trek mijn jasje uit en draai me om naar Alex.

‘Had je niet even kunnen zeggen dat het in augustus warm is in New York? Dan had ik me anders kunnen kleden.’

‘Dat heb ik bewust niet gedaan schatje.’

Hij knipoogt en loopt me voorbij de trap af. Ik volg en kijk om me heen. Ik zie dat we geland zijn bij terminal C en bedenk me dat we dan nog wel een eind moeten lopen naar de parkeerplaats. LaGuardia is niet zo'n heel groot vliegveld, maar ik vind het al gauw te ver lopen. We lopen langs een restaurantje en ik ruik de heerlijke geur van net gebakken brood en mijn maag begint meteen te knorren.

‘Kunnen we hier niet even wat eten en drinken? Mijn maag

reageert op al die lekkere broodjes hier.’

‘Nee, we eten wel in de auto. Ze weten hier namelijk wie ik ben en in Nederland niet.’

Ohwja, dat was ik even vergeten. Hij is natuurlijk dé baas van Macy's en wie weet van wat nog meer.

‘Maar zouden we dan niet iets moeten bestellen voor in de auto?’

Hij loopt hard door en ik sjok erachter aan. Ik lijk wel een hond die zijn baasje achterna loopt, maar vraag het maar niet of hij iets zachter zou willen gaan lopen. We lopen naar buiten en ik zie de auto meteen al staan. Een limo... het zal eens een gewone sedan zijn. Ik zucht en sjok weer achter hem aan. De chauffeur laadt de koffers achterin en Alex houdt de deur voor me open. Ik ga zitten en ruik meteen weer die geur van net gebakken brood. Ik kijk om me heen en zie een dienblad met gesneden stokbroodjes en weer die bakjes die we in het VIP Centre ook kregen. Lekker! Ik wacht niet op Alex en val meteen aan! In principe hebben we ook een werkdag gevlogen en de helft daarvan geslapen dus veel gegeten hebben we niet. Alex stapt de auto in en kijkt even raar...

‘Kon je nu echt niet even wachten op mij?’

‘Uhm nee, ik had zo'n trek dat ik deze lekkere hapjes niet kon laten liggen.’

Hij komt naast me zitten en slaat een arm om me heen.

‘Jij bent natuurlijk het lekkerste hapje.’

Ik smelt eigenlijk van die heerlijke zwoele stem maar ik kan niet negeren wat er in Nederland allemaal is gebeurt.

‘Ja dat mag ik hopen ja.’

Hij trekt zicht terug en pakt ook een hapje... en als ik dan uit het raam kijk besef ik dat we zijn gaan rijden terwijl ik het

niet eens door had. De rit duurt niet erg lang... al weet ik niet hoelang we al onderweg zijn. We stoppen voor een hoog bruin-brons kleurig gebouw waarvan het onderste gedeelte weer vaal wit is met hoge togen. Ik kijk om me heen en zie niets anders dan hoge gebouwen. Ik ben eigenlijk een beetje overdonderd en ik denk dat ik Nederland snel zal missen met al het groen en de rust die ik daar had.

‘Wacht maar totdat je Broadway by night ziet schatje.’

Ik kijk hem na als hij onze koffers uit de kofferbak haalt en ze achter zich aan sleept. Ik heb er ooit weleens wat van gehoord maar ik weet niet zo goed wat Broadway is. Iets met films of zo? Ik loop achter Alex aan naar binnen en wacht op de lift. De bekende ping klinkt en de deuren gaan open. We stappen in en Alex drukt op knopje veertig...

‘Gaan we naar de hoogste verdieping?’

‘Naar de hoogste verdiepingen ja...’

Mijn mond valt nog net niet open van verbazing maar goed ook dit had ik kunnen weten natuurlijk. Maar waarom was hij niet in een mooier gebouw gaan wonen? Er zijn heel veel gebouwen in New York die er veel beter uitzien dan deze.

We komen aan op de veertigste verdieping en in zo'n gebouw als deze zou je denken dat er een snellere lift in zit. De deuren gaan open en we lopen meteen de woonkamer in lijkt het wel... langzaam loop ik vooruit zodat de lift weer dicht kan... ik kijk nog een keer achterom en ja de lift zit echt in de woonkamer. Bizar! En als ik weer voor me kijk zie ik het uitzicht Ik loop langs het bankstel, wat ik amper bekeken heb zo naar de ramen toe die nog net de grond niet raken. Het is adembenemend wat ik daarbuiten zie. In een soort rondje staan de mega hoge gebouwen waar New York zo rijk aan is, maar daar middenin ligt een prachtig mooi

park, en ik zie minimensjes hun hondjes uitlaten of gewoon relaxed op een bankje zitten.

‘Dit is zeker Central Park?’

‘Ja, dat is het park, als we een beetje gesetteld zijn lopen we er een rondje door.’

‘Wauw! Het is zo verschrikkelijk mooi!’

‘Ja dat is het zeker en daarom wilde ik hier ook gaan wonen.

‘Zal ik je rondleiden in je nieuwe huis?’ Ik knik en bekijk dan pas het interieur. Het is wel heel apart maar weinig kleur aan toegevoegd. Er ligt een beige bruine vloer die wel gegoten lijkt... Een bankstel dat niet wit is, maar ook niet grijs en een aparte zwarte stoel. Hij is zwart met allemaal ribbels in... als je het aan mij vraagt zou ik zeggen dat het een massagestoel is. Mocht dat zo zijn dan ga ik er nog veel plezier aan beleven. En de tafel is net zo apart... hij lijkt wel van metaal, tenminste... zo'n kleur heeft hij. Ze hebben een mega ovaalvormig schilderij aan de muur gehangen met... het lijkt wel een landkaart met blauwe vlekken erin. Aparte architect heeft hij in de arm genomen toen hij dit ging inrichten. Links van mij staat het mooiste wat ik ooit gezien heb... een mega graniet grijze open haard die helemaal op zichzelf staat. Als je niet zou zien wat het is zou je denken dat er elk moment een tv uit kan komen. Alex loopt richting de eettafel en zwaait met zijn arm om hem te showen.

‘Ik heb mijn aparte werkkamer hier... we zouden er ook één voor jou kunnen maken, maar misschien dat je het wel fijn vindt om hier te werken met het uitzicht op het park?’

Wauw! Er staat gewoon een tien persoons glazen diner tafel met luxe fauteuils eronder die ook nog wielletjes hebben.

Jeetje die moeten wat gekost hebben zeg! Het zou hier inderdaad heerlijk werken zijn met rondom allemaal ramen

met uitzicht op de stad en het park. Ik heb dan in elk geval goed licht. Ja dit wordt mijn werkplek.

‘Je hoeft voor mij geen nieuw kantoor of zo te maken... hier heb ik juist goed licht.’

Hij glimlacht en loopt dan verder. Hij gaat een klein glazen deurtje door en weer beneemt me dat de adem... een walhalla aan wijnflessen!

‘Zitten die allemaal nog vol?’

Hij lacht een alle tanden bloot lach en ik smelt ervan...

‘Ja natuurlijk zitten deze allemaal nog vol... dit is nog van mijn ouders. Ik drink er nooit van maar ik heb het ook nooit weg laten halen. Hier hadden we eventueel jouw kantoor van kunnen maken.’

‘Ooohw, op die manier. Nee dan zou je ook de ruiten moeten laten vervangen omdat dat wat licht wegneemt dus de eettafel is genoeg.’

Hij knikt en loopt weer terug door de woonkamer en links van de bank zit ook nog een deur die ik helemaal niet gezien had. ‘Ik weet niet of je van lezen houdt?’ Vraag Alex dan ineens. Hij opent de deur en weer overvalt me een scala aan licht maar verder alleen maar... boeken! Er staan misschien wel duizenden boeken!

‘Wauw!’

Is het enigste wat ik kan uitbrengen en staar naar al die boeken... Hij loopt in die kamer weer een deur door en daar belanden we in zijn werk kantoor aan mag ik aannemen en ook hier staat een bed in. Heel aparte gewoonte om overal bedden neer te zetten. Het valt me wel op dat over alles van eikenhout is gemaakt. Ik zie geen enkele grenen, of bewerkte tafel of iets dergelijks staan. We lopen door de bibliotheek weer terug en slaat dan links meteen een deur in.

‘Ah! Het toilet! Al heeft het de grootte van een badkamer.’ Hij lacht, schudt zijn hoofd en loopt weer verder. Even denk ik dat hij naar de lift wil lopen maar slaat dan weer linksaf en loopt de gang door... goh één deur maar? Ik sta versteld... maar mijn mond valt open als hij de deur open doet en me de badkamer laat zien. Jeetjemekreetje! Dit is ongeveer de helft van de bibliotheek! Er staat een badkuip zo groot dat er misschien ook wel tien personen in kunnen en een dubbele wastafel met ook hier een toilet.

‘Doe je mond maar dicht Bibi... je moet er maar aan wennen dat je in weelde leeft.’

Daar gaat mijn mond echt niet dicht van maar voor ik iets kan zeggen loopt hij alweer naar de volgende kamer wat een master bedroom is. Met volgens mij het grootste bed wat er bestaat en een bureau in de hoek en wéér enorm veel ramen. We lopen weer terug en er blijkt dat er nog een verborgen deur zit naast het wijn kamertje... Ach ja die had ik al gemist, een woonkeuken waar je in kunt fietsen. De stijl van de keuken verbaasd me nogal... het is een keuken met een landelijke uitstraling... lichtbruin eikenhout met een grijze natuurstenen keukenblad erop. In het midden staat een keukenblok met barretje en stoelen en rare... ik zou zeggen twee kleine bouwlampjes erop. ‘Wat een aparte keuken?’ Vraag ik verbaasd aan Alex.

‘Ja het botst inderdaad een beetje met de rest, maar zo hielden mijn ouders de herinnering aan Nederland er nog een beetje in omdat ze het meest in de keuken leefden.’ Ik knik en kijk de keuken nog eens rond...

‘Hier hebben we zeker ook onze eigen kok?’

‘Nee Bibi, hier moeten we zelf koken.’

Hij lacht en ik denk dat hij een geintje maakt... maar dat

maakt hij niet. Krijg ik het straks niet te druk om dan ook nog eens mijn eigen eten klaar te moeten maken? Ik moet eraan wennen dat ik in weelde leef maar ik moet wel zelf koken? Ach ja, ik vind het leuk om te doen... maar dat was toen ik nog een negen tot vijf baan had.

‘Kom, hierachter zit nog een kamer.’

‘Nog één? Ik dacht dat we zo langzamerhand wel klaar waren.’

Hij loopt de keuken uit zo de andere kamer in. Het is nog een mega slaapkamer met eigen badkamer erin!

‘Nou... hadden je ouders zoveel gasten dat hier nog een kamer zit mét eigen badkamer?’

‘Dat leg ik nog weleens uit Bibi, we gaan nu eerst even wat drinken. Ik barst van de dorst.’

Ik geniet heerlijk van mijn colaatje en het uitzicht over het park als Alex ineens naar me opkijkt en dan weer naar beneden kijkt.

‘Wat is er?’

‘Oh, niets hoor zullen we de rest even bekijken?’

‘De rest? Is er dan nog meer? Je gaat me toch niet vertellen dat ik dat ook allemaal nog schoon moet houden toch? Dan kan ik het ontwerpen wel vergeten!’

Hij barst in lachen uit en kijkt dan naar buiten.

‘Wat denk je zelf Bibi, Je gelooft toch zeker zelf niet dat ik dat al die tijd schoon heb gehouden? Twee keer in de week komt de schoonmaakster de boel schoonmaken en één keer in de twee maanden komen ze de ramen aan de buitenkant schoonmaken.’

‘Oh, ik schrok al! Maar goed, laten we dan maar de rest gaan bekijken.’

We lopen de trap op die in de woonkamer zit en die is me niet eens opgevallen... zo onder de indruk was ik van het uitzicht. Als we boven zijn kunnen we zo naar beneden op de woonkamer uitkijken en is het een soort van groot balkon daar waar er ramen kunnen zitten er ook ramen van boven tot beneden zitten zodat het net lijkt alsof je echt op een balkon staat.

‘We zullen eerst naar onze slaapkamer lopen... dan kun je zo je spullen een beetje uitpakken.’

‘Onze slaapkamer? Ik dacht dat dat die beneden met de

badkamer was?’

‘Nee, zijn allemaal logeerkamers.’ Hij loopt vanuit de trap meteen naar links en als mijn mond verder open kon dan zou ik dat doen... jeminee wat een slaapkamer! Hij is wel tien meter breed als ik het zo even snel bekijk!

‘Hij is vijftien en een halve meter Bibi... ik zie je denken. Kom dan laat ik je zien waar je je kleding op kan bergen.’ Een dikke vijftien meter! Allemachtig, dit is echt niet normaal. Wat moet je nou met al die ruimte als je maar met zijn tweetjes bent? Hij voorheen alleen? Ik denk maar niet meer teveel na en loop hem achterna nog een kamer in die de afmetingen heeft van ongeveer de helft van de slaapkamer. Maar dit vind ik wel geweldig! Een inloop kledingkamer moet ik het eigenlijk noemen!

‘Wauw! Dit vind ik dus echt wel geweldig!’

Hij lacht en schud zijn hoofd.

‘Jullie vrouwen zijn ook allemaal hetzelfde he? Maar zoals je ziet is de kamer nog half leeg, dus je hebt nog een boel te kopen... en ik wil dat deze kamer vol komt met kleding.’

‘Nou dat is niet nodig hoor... dan zou er zoveel kleding hangen dat ik het niet eens aantrek!’

‘In deze duld ik geen tegenspraak... Morgen gaan we shoppen en we kopen genoeg voor een paar maanden. Je bent straks een zakenvrouw en je zult zien dat je heel veel juist wel aantrekt.’

Mijn mond valt weer open en voor ik weer iets kan zeggen loopt hij alweer weg. Ik loop hem achterna en weer valt mijn mond open... waarom blijf ik me toch zo verbazen? Het is dé master badkamer waar we binnen stappen en ook hier zou je kunnen fietsen... een mega badkuip met heel veel knopjes een aparte douche, toilet, een dubbele wastafel en twee losse